

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 47164

гр. София, 28.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20231110131207 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 130 ГПК.

Образувано е по искова молба на Б. Т. Ц., И. Б. Ц. и Д. Б. Ц. , уточнена с молба от 07.11.2023 г., срещу Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие, с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ишците по силата на упражнено давностно владение в периода от 1959 г. до подаване на исковата молба притежават право на собственост върху парцел II-120, кв. 31 с площ от 1290 кв.м. по плана на вилна зона „К I –ва част“, който включва следните имоти: поземлен имот с идентификатор 68134.1974.120 заедно с изградените в него постройки с идентификатор 68134.1974.120.1 и 68134.1974.120.2, и поземлени имоти с идентификатори: 68134.1974.5074, 68134.1974.5078, 68134.1974.5079 и 68134.1974.485. Изложени са твърдения, че ответникът оспорва правото на собственост на ишците върху описаните имоти, като със Заповед № РД-21-1585/21.12.1999г. на Областния управител на Област София правото на собственост върху процесните имоти е възстановено на наследниците на КПЦ и е предадено тяхното владение.

Видно от изискана служебно справка относно предмета, страните и движението на в.гр.д. № 7361/2019 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV-А въззивен състав, производството е образувано по въззивна жалба на ишците в настоящото производство срещу Решение № 415527/25.05.2018 г. по гр. д. № 58517/2015 г. по описа на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 32 състав, образувано по предявен от БДР против БДР, Б. Т. Ц. и И. Б. Ц. иск с правно основание чл. 108 ЗС с предмет процесните имоти.

Съдът намира, че производството по делото е недопустимо, поради следните съображения:

Наличието на правен интерес е предпоставка за упражняване правото на иск, за която съдът следи служебно в хода на производството. Целта на уважаване на предявения иск е съдебното решение да даде защита на съществуващи за ищеца права. Интерес от искова защита ще е налице, когато чрез избрания от ищеца способ, ще може да се разреши съществуващ между него и противната страна правен спор и то в най-пълна степен. Няма правен интерес от иск, който няма да се отрази върху правната сфера на ищеца или, ако в

негово разположение има друг по-ефективен способ за защита – така *решение № 207 от 24.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 914/2011 г. на IV г. о.*

Предявеният установителен иск е недопустим поради липса на правен интерес – ищците не биха могли да получат търсената защита, съобразно твърденията, с които обосновават правния си интерес, по реда на настоящото исково производство. Евентуалният благоприятен изход на делото по никакъв начин не би се отразил на имуществената сфера на ищците по делото, доколкото в исковата молба са изложени твърдения, че процесният имот е деактуван със Заповед на областния управител от 21.12.1999 г., респ. към момента на подаване на исковата молба ответникът не претендира да е собственик на вещта, а от изисканата справка относно предмета, страните и движението на в.гр.д. № 7361/2019 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV-А въззивен състав, се установява, че собственически права върху имота претендира трето за настоящия спор лице – БДР. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ЗДС имоти, неправилно актувани като държавна собственост, както и имоти, основанието за актуване на които е отпаднало, се отписват от актовете книги със заповед на областния управител и се предават на собственика. В административното производство по издаване на заповедта за деактуване на имот не се разрешава спор за принадлежността на правото на собственост, а само спор за наличието на предпоставките за възстановяване на собствеността. Законосъобразността на заповедта подлежи на проверка поначало по реда на съдебноадминистративното обжалване, както и по реда на косвения съдебен контрол в исково производство когато този въпрос е с преюдициално значение за разрешаване на гражданскоправен спор за собственост. Гражданскоправен спор за собственост би бил налице между ищците и лицата, черпеци собственически права от процесната заповед за деактуване на недвижим имот. Лицата претендиращи да са собственици на имота, правото на собственост върху който е възстановено на трето лице, разполагат с право да предявят иск за отричане на правото на собственост на лицето, легитимиращо се с решение за възстановяване на собствеността, респ. в полза на която е издадена заповед за деактуване на имот, подлежащ на възстановяване по силата на закона, в което исково производство спорът за принадлежността на правото на собственост, респ. неговия обем, бъде разрешен със сила на пресъдено нещо.

Правен интерес от предявяване на положителен установителен иск за собственост е налице тогава, когато претендираното от ищеца право на собственост се оспорва или смуцава от ответника с фактически и/или правни действия. Оспорването правата на ищеца може да е пряко или косвено, като е достатъчно ищецът да изложи твърдения за действия на ответника, от които да следва, че ответникът претендира права, изключващи правата на ищеца. В случая твърдения за предприети от ответника действия по оспорване на правото на собственост на ищците след деактуване на имотите не са наведени. От изложеното следва, че по същество предявеният положителен установителен иск за собственост цели установяване на правото на собственост на ищците към минал момент – издаването на заповедта за деактуване. Правото на собственост се установява към този момент, в който възникне спор за принадлежността му, а за това на кого е принадлежало правото в минал момент искът е допустим по изключение, само когато от това могат да се черпят права понастоящем - например искове по чл. 14, ал. 4 ЗСПЗЗ и чл. 13, ал. 8 ЗВСГЗГФ, в които случаи спорът е между лицата поддържащи твърдения, че наследодателите им са притежавали право на собственост върху имота към момента на обобществяването им.

В случая указанията, дадени с т. 3Б от Тълкувателно решение № 4/14.03.2016 г. по тълк. дело № 4/2014 г. на ОСГК на ВКС, са неотнормирани. Разясненията относно допустимостта на производството по отношение на прехвърлителя на недвижимия имот целят предоставяне на пълна защита на правото на собственост каквато би се постигнала с насочване на иска едновременно срещу последният приобретател и непосредствения му праводател, а не създава възможност за предявяване на множество отделни претенции за

право на собственост / с основание един и същи придобивен способ – изтекла давност и наследствено правоприемство/ спрямо всяко едно от лицата, притежавали право на собственост върху спорната вещ в минало време, още повече, че ищците не са предявили иск за собственост срещу лицата, в полза на които е издадена заповедта за деактуване на имотите.

Предвид изложеното предявеният положителен установителен иск за собственост срещу Държавата се явява недопустим, поради което производството по делото следва да бъде прекратено.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 22817/21.10.2021 г. на Б. Т. Ц., И. Б. Ц. и Д. Б. Ц. , уточнена с молба от 07.11.2023 г., срещу Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване от ищците с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____